

JUDECATORIA IASI

DIVORT CU MINORI.

SENTINTA CIVILA 7476/30 mai 2017

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 28.01.2016, reclamanta X a solicitat în contradictoriu cu pârâtul Y, desfacerea căsătoriei având în vedere că părțile sunt separate din anul 2011.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că părțile s-au căsătorit la data de data de , căsătoria fiind înregistrată în Registrul de stare civilă a Primăriei comunei , sub nr. , din relație rezultând minorul Z, născut la data de .

Conform prevederilor art. 6 alin. 6 C.civ., dispozițiile legii noi sunt aplicabile și efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a acesteia, derivate din starea și capacitatea persoanelor, din căsătorie, filiație, obligația legală de întreținere. În acord cu dispozițiilor art. 39 alin. 1 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, dispozițiile Codului civil privind divorțul se aplică fără a deosebi între căsătoriile încheiate înainte sau după intrarea sa în vigoare.

Instanța a reținut că, în conformitate cu dispozițiile art. 373 lit. b Cod civil, divorțul poate avea loc: b) atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă iar potrivit prevederilor art. 379 alin. 1 din același act normativ, în cazul prevăzut la art. 373 lit. b), divorțul se poate pronunța dacă instanța stabilește culpa unuia dintre soți în destrămarea căsătoriei, dispoziții care se coroborează cu cele ale art. 934 C. pr. Civ., care prevăd că instanța va pronunța divorțul din culpa soțului pârât atunci când, din cauza unor motive temeinice, imputabile acestuia, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.

Instanța a constatat întemeiată cererea reclamantei, din probele administrate în cauză reieșind vina exclusivă a pârâtului în destrămarea căsătoriei, instanța având în vedere că potrivit dispozițiilor art. 309 alin. 1 C.civ., soții își datorează reciproc respect, fidelitate și sprijin moral.

Așa cum a reieșit din declarația martorului PCD, părțile nu se mai înțeleg, pârâtul era violent verbal cu reclamanta și minorii, acestea s-au despărțit în fapt de aproximativ 8 ani de zile, deși, din cauza situației financiare, continuă să locuiască în același imobil. A declarat martorul că pârâtul este un consumator de băuturi alcoolice, că nu se ocupa de copii.

Din ansamblul probator administrat în cauză rezultă așadar că pârâtul avea un comportament agresiv fizic, verbal și psihic împotriva reclamantei, că această atitudine nu era una întâmplătoare, că, datorită atitudinii culpabile a pârâtului, care din cauza consumului de alcool își neglija îndatoririle zilnice pe care le are față de soție și copii, raporturile existente în prezent între cei doi soți nu mai sunt conforme relațiilor ce trebuie să caracterizeze viața de familie, în care buna înțelegere și afecțiunea reciprocă trebuie să se afle pe primul plan.

Instanța constată că ruptura apărută în relația părților s-a produs și datorită separației părților, relația acestora nu a supraviețuit, părțile înstrăinându-se unul de celălalt iar sentimentele de afecțiune, estompându-se.

În cauza de față, este evident că relațiile dintre soți nu mai corespund celor definite de articolul de lege menționat anterior iar instanța, constatând ca fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege, în temeiul art. 373 lit. c C. civ., ale art. 379 alin. 2 C. civ. și art. 934 C. proc. civ., va admite cererea și va dispune desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a pârâtului.

Sub aspectul capătului de cerere referitor la nume, instanța va da efect dispozițiilor art. 383 alin. 1 C.civ., care stipulează că la desfacerea căsătoriei prin divorț, soții pot conveni să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei, instanța urmând a lua act de această înțelegere prin hotărârea de divorț.

Pentru motive temeinice, justificate de interesul unuia dintre soți sau de interesul superior al copilului, instanța poate să încuviințeze ca soții să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei, chiar în lipsa unei înțelegeri între ei iar dacă nu a intervenit o înțelegere sau dacă instanța nu a dat încuviințarea, fiecare dintre foștii soți vor purta numele dinaintea căsătoriei, potrivit alin. 2 și 3 ale aceluiași articol. Având în vedere manifestarea de voință a reclamantei în sensul revenirii acesteia la numele purtat anterior căsătoriei, instanța urmează a dispune ca aceasta să revină la numele anterior, acela de C.

În conformitate cu dispozițiile art. 919 C. pr. Civ., la cerere, instanța de divorț se pronunță și cu privire la: a) exercitarea autorității părintești, contribuția părinților la cheltuielile de creștere și educare a copiilor, locuința copilului și dreptul părintelui de a avea legături personale cu acesta; b) numele soților după divorț; c) locuința familiei; d) despăgubirea pretinsă pentru prejudiciile materiale sau morale suferite ca urmare a desfacerii căsătoriei; e) obligația de întreținere sau prestația compensatorie între foștii soți; f) încetarea regimului matrimonial și, după caz, lichidarea comunității de bunuri și partajul acestora.

De asemenea, când soții au copii minori, născuți înaintea sau în timpul căsătoriei ori adoptați, instanța se va pronunța asupra exercitării autorității părintești, precum și asupra contribuției părinților la cheltuielile de creștere și educare a copiilor, chiar dacă acest lucru nu a fost solicitat prin cererea de divorț. Potrivit alin. 3 al aceluiași articol, instanța se va pronunța din oficiu și asupra numelui pe care îl vor purta soții după divorț, potrivit prevederilor Codului civil.

Potrivit anchetei sociale efectuate în cauză, minora locuiește împreună cu mama într-un imobil din sat V, că minora urmează cursurile școlare ale școlii din localitate.

Instanța va avea în vedere măsurile ce urmează a fi luate cu privire la copiii minori prin prisma principiului interesului minorilor, astfel cum este consacrat prin prevederile art. 2 din Legea nr. 272 din 2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, care stabilesc că orice act juridic emis sau încheiat în domeniul respectării și promovării drepturilor copilului se subordonează cu prioritate principiului interesului superior al copilului și ale art. 263 alin. 1 Cod civil, care prevăd că orice măsură privitoare la copil trebuie să fie luată cu respectarea interesului superior al copilului.

Potrivit dispozițiilor art. 2 alin. 6 din același act normativ, în determinarea interesului superior al copilului se au în vedere cel puțin următoarele: a) nevoile de dezvoltare fizică, psihologică, de educație și sănătate, de securitate și stabilitate și apartenență la o familie; b) opinia copilului, în funcție de vârsta și gradul de maturitate; c) istoricul copilului, având în vedere, în mod special, situațiile de abuz, neglijare, exploatare sau orice altă formă de violență asupra copilului, precum și potențialele situații de risc care pot interveni în viitor; d) capacitatea părinților sau a persoanelor care urmează să se ocupe de creșterea și îngrijirea copilului de a răspunde nevoilor concrete ale acestuia; e) menținerea relațiilor personale cu persoanele față de care copilul a dezvoltat relații de atașament.

Potrivit dispozițiilor art. 483 Cod civil, autoritatea părintească este ansamblul de drepturi și îndatoriri care privesc atât persoana, cât și bunurile copilului și aparține în mod egal ambilor părinți. Părinții exercită autoritatea părintească numai în interesul superior al copilului, cu respectul datorat persoanei acestuia, și îl asociază pe copil la toate deciziile care îl privesc, ținând cont de vârsta și de gradul său de maturitate. Ambii părinți răspund pentru creșterea copiilor lor minori.

Conform dispozițiilor art. 397 din Noul Cod Civil, după divorț, autoritatea părintească revine în comun ambilor părinți, afară de cazul în care instanța decide altfel iar dacă există motive întemeiate, având în vedere interesul superior al copilului, instanța hotărăște ca autoritatea părintească să fie exercitată numai de către unul dintre părinți.

Dispozițiile art. 36 din Legea 272/2004 stabilesc că ambii părinți sunt responsabili pentru creșterea copiilor lor, exercitarea drepturilor și îndatoririlor părintești trebuie să aibă în vedere interesul superior al copilului și să asigure bunăstarea materială și spirituală a copilului, în special prin îngrijirea acestuia, prin menținerea relațiilor personale cu el, prin asigurarea creșterii, educării și întreținerii sale, precum și prin reprezentarea sa legală și administrarea patrimoniului său. Se consideră motive întemeiate pentru ca instanța să decidă ca autoritatea părintească să se exercite de către un singur părinte alcoolismul, boala psihică, dependența de droguri a celuilalt părinte,

condamnările pentru infracțiuni de trafic de persoane, trafic de droguri, infracțiuni cu privire la viața sexuală, infracțiuni de violență, precum și orice alt motiv legat de riscurile pentru copil, care ar deriva din exercitarea de către acel părinte a autorității părintești.

Instanța a apreciat că cererea de exercitare exclusivă a autorității părintești este întemeiată, dat fiind că dezinteresul și lipsa de implicare a tatălui în creșterea și educarea minorului și perioada lungă de timp în care această stare s-a perpetuat a dus la întreruperea comunicării între părinți în ceea ce privește deciziile importante din viața copilului, mama asumându-și în fapt toate drepturile și obligațiile cu privire la copil, astfel că o eventuală autoritate părintească comună este de natura a aduce atingere interesului superior al minorilor. Instanța are în vedere și dezinteresul pârâtului la soluționarea cererii, pârâtul neînțelegând să își prezinte poziția procesuală ori să combată în vreun fel susținerile reclamantei. De asemenea, instanța reține din probatoriul administrat că pârâtul este un consumator de băuturi alcoolice și că acesta se manifestă violent fizic și verbal față de reclamantă.

De asemenea, în ceea ce privește locuința minorilor, instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 496 C. civil, copilul minor locuiește la părinții săi iar dacă părinții nu locuiesc împreună, aceștia vor stabili, de comun acord, locuința copilului.

În temeiul art. 400 alin. 1 C.civ., instanța va stabili locuința minorului la domiciliul mamei, având în vedere principiul interesului superior al copilului, nevoia de stabilitate și echilibru a acestora, vârsta minorelor, nevoile emoționale și psihologice specifice vârstei, faptul că reclamanta le poate oferi copilului condiții materiale și spirituale bune, precum și concluziile raportului de anchetă psihosocială.

Referitor la plata pensiei de întreținere, instanța reține că, în conformitate cu prevederile art. 402 C. civil, instanța de tutelă, prin hotărârea de divorț, stabilește contribuția fiecărui părinte la cheltuielile de creștere, educare, învățatură și pregătire profesională a copiilor, dispozițiile titlului V privind obligația de întreținere aplicându-se în mod corespunzător. Potrivit art. 499 Cod civil, tatăl și mama sunt obligați, în solidar, să dea întreținere copilului lor minor, asigurându-i cele necesare traiului, precum și educația, învățatura și pregătirea sa profesională. Dacă minorul are un venit propriu care nu este îndestulător, părinții au obligația de a-i asigura condițiile necesare pentru creșterea, educarea și pregătirea sa profesională. Părinții sunt obligați să îl întrețină pe copilul devenit major, dacă se află în continuarea studiilor, până la terminarea acestora, dar fără a depăși vârsta de 26 de ani. Întreținerea este datorată de părinte, ea se stabilește până la o pătrime din venitul său lunar net pentru un copil, o treime pentru 2 copii și o jumătate pentru 3 sau mai mulți copii (art. 529 C. civil).

Întrucât legea prezumă starea de nevoie a minorului (art. 499 și 525 C.civ.), va obliga pârâtul să achite pensie de întreținere lunară în favoarea minorului BMA, născut la data de 2006, în cota procentuală de 1/4 raportată la veniturile lunare nete ale pârâtului dar nu mai puțin de 1/4 din cuantumul net raportat la salariul de bază minim brut pe țară garantat începând cu data introducerii cererii de chemare în judecată (28.01.2016) și până la majoratul minorului.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 453 alin. 1 C. pr. Civ., partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată, însă, ținând cont de principiul disponibilității care guvernează procesul civil, instanța urmează a lua act că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Conform prevederilor art. 18 din OUG 51/2008, cheltuielile pentru care partea a beneficiat de scutiri sau reduceri prin încuviințarea ajutorului public judiciar vor fi puse în sarcina celeilalte părți, dacă aceasta a căzut în pretențiile sale iar partea căzută în pretenții va fi obligată la plata către stat a acestor sume. Având în vedere că reclamanta a beneficiat de ajutor public judiciar sub forma scutirii de la plata taxei judiciare de timbru precum și sub forma asigurării unui apărător din oficiu, și, ținând cont că acțiunea a fost admisă și căsătoria desfăcută din culpă exclusivă a pârâtului, instanța urmează a obliga pârâtul la plata către stat a sumei de 100 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând taxă judiciară de timbru și la plata sumei de 520 lei cu titlu de onorariu apărător din oficiu.